

עלי חלמית וסירפד

(המשך מן העמוד הקודם)

הממושכת במיטה, העוברת כל כך בעצלתיים: ביתנו הוא לפי שעה הבית היחיד באזור, שעדיין לא נפרץ. בכל יום נכנסת לאמא איוו שכנה נרגשת, שבאה עליה פורענות, ומספרת עינים קרועות, כי מצאה את תוכן הארונות שפוך על הריצפה ואת בדי-הריפוד גזורים בסכין-גילוח ואת קרבי המזרנות שסועים ומרוטשים. סדום ועמורה! מה יהיה הסוף? אמא מתרה בשכנות הנפחדות, שעליהן לדאוג ולהתקין סורגים על כל החלונות.

דומני שאני הולך ומחלים. שוב איני מוטרד מאותה תחושה מתמדת של גמלים רוחשות, שטיפסו על גבי כל החורף והסיעו עליו מטעני קש, איימו למוטטני ולטלטלני לקדרותם של קיטונים בודדים במוסדות לחולים חשוכי-מרפא. במשך ירחי המחלה לא עלה בידי לקרוא דבר. רק תשבצים ותשבצים ותשבצים. חידות ושעשועי-קלפים. מפעם לפעם הייתי גוטל ספר לידי, מנסה לעיין בטבלאות ולרדת לפשר הנוסחאות, אך מיד הייתי מניחו מידי באימה. הספר היה מתקרב ומתרחק חליפות, לעיתים שוקע במעמקי הים וידי רפות מלדלוחו. לפעמים היו אותיותיו פורחות באוויר והיד המנסה לתפושן היתה ניתקת מגופי

ושטה מעדנות אחרי האותיות החמקמקות. דומה שדעתי משתבשת עלי, וכי מה יעשה אדם בלא עשייה, באפס מעשה, כצמח השדה? ושוב משעשע עצמי בדברי-הבאי, ובשעשועי-מילים, שרק לי מובן תוכנם:

אדום = ששר = ס.ס.ס.ר
אליהו סורקיס (בעל העיזים) =

אליה סורקיס, נשיא לבנון

הדיחו את סודגורני = הדיחו פה את גורני

„איפה ענת ז“, אני צועק לאמא, והיא מזדעקת לחדרי, מביאה לי כוס-תה וטבליות הרגעה. „איפה ענת ז“, אני תוזר ודורש, ואמא מבטיחה, שענת תחזור בערב. הלכה ליום-עיון. לאחרונה היא מטייעת במחקר מטעם מרכז-המפלגה. את עבודתה סיימה ובתוגי-המבינים גמרו עליה את ההלל. אבל אני יודע היטב שענת לא תחזור הערב. גם בשבוע שעבר הבטיחה לחזור בערב, ולפתע נאלצה ליטול על עצמה משימה חשובה, שגולה ממנה ימים ולילות. אמתלה להוקיר רגליה מחדרנו. נוהגת בי תכסים של מוגי-לב, הזונה הזאת.

המנחה שלי בעבודת-המחקר מגיע לביקור.

„אל יאוש“, הוא מרגיע, „כבר היו דברים מעולם. קורה שעבודת גמלים של שנים נופלת כפרי בשל

בחיכו של אחר. בחר לך נושא חדש וגמור אותו בזריזות, כדי שזר לא ייחנה מפירותיו“. ואני, בטל ומבוטל, יציבתי עלובה ורפופה ועל פני חורוץ-מוות, אפילו איני מקשיב לדבריו ואיני עושה כל מאמץ להמשיך ולארוג את קורי-השיחה. דבריו גשמעים לי לפתע שחוקים ובאנאליים כל כך. ואולי אין הבאנא-ליות אלא מקוריות שנחמעכה מרוב שימוש? והמקוריות אינה אלא הצגת-הבכורה, הפרמיירה, של דברים שנועדו מעצם ברייתם לשחיקה. שוב אני מסתבך בהתפלספות ריקה, שאינה מוליכה אלא לדכדוך ול-שקיעה. דאגות מקעקעות את קירות חדרנו ופסלים פצועים ושסועים, קטועי אוזן, מתדיינים בו עם כלים סדוקים ופגומים. אחד הפסילים נפל ארצה על הקוצים המאובקים ומת מיתה חטופה על מיטתה של ענת. טוב שמת! אני מראה למנחי את עבודתה של ענת. אני מבין בדבריה דבר וחצי דבר. הם גראים לי לפתע פירות ביכורים, שמשמשו בהם והפכו למק פיגולים באוש. חברי בגדו בי, אני משמיע טרוניה מגומגמת. הטילו בי מים, ואני נותרתי כנחל אכזב. המבחה קם ממקומו ופוטר עצמו בשפה רפה ורשמית. דומה שהוא מרוגז מעט. מכל מקום, מתחת לשפם גווז כויפי מבי רשת שיניים, הוא מעקם את פיו וניצוץ של אש רעח עולה בעיניו הכבויות. מבטיח לתת דעתו בענייני ומייעץ שלא להרבות שאון. הדברים יסתדרו מאליהם. אין להביע תלונה על סדרים, שאין להם תקנה.

„ענת עובה אותי“, אני מספר לו לפתע, ללא קשר, ומתייפת, מתניק יבבות מרוב עושה. והוא כמת-לעלע. אינו יודע מה ישיב. כל העניין הוא לו לזרא וקוצר-רוחו ניכר היטב בהליכותיו, המתוננות לכאורה. „מה אתה מתכוון לעשות ז“, הוא שואל בהיסוס ובמיאוס. שוב אינו מקמט מצחו בקפדנות, כדרכו. ההפרתי, ולו לרגע, את שוויון-הנפש הקשוח שלו? „אינני יודע“, אני מתעודד וכמעט מצטחק, מוחה את עיני ואת אפי האדום. לאבי יש נגריה. אולי אכרות את כל יערות הקרן-הקיימת, ואסיע את גזריהם למחסנו. הרי סבא הקפיד כל כך בחרומותיו לקרן-הקיימת. וגם לנו מגיע משהו. ובעצם, לסבי היתה חנות-ירקות. אולי נגזר עלי שאפתה גם אני חנות-ירקות, מה דעתך? המכון על מכוננו עומד ועולם כמנהגו נוהג. ומי אני שאהפוך מערכות?